

LINDBLOM, CARL GUSTAF

**Försök till en allwarlig warnings och
wäckelse predikan, i hänseende till ett
timmadt mord, och det derpå grundade
dödsstraff, samt en derefter lempad sång, af
C.G. Lindblom. Götheborg, tryckt hos L.**

Göteborg
1828

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Ex. A Teol.
Pred.
(P)

I Jesu Namn!

Först

till en allvarlig

1800-1849
1700-1829

Warnings och Wäckelse Predikan,

i hänseende till ett timmadt mord, och det der
på grundade Dödsstraff,

samt en derefter lempad

Sång,

af

C. G. Lindblom.

Stockholm, tryckt hos L. Torbjörnsön 1828

Upplysningssvis tillkännagifves på det förordnades
fullaste inför den Respectiva Allmänheten, att denna så
kallade Warnings och Väckelse Predikan på Första Sönd
dagen efter Trettonde dag Jul, är hålles i Nedflareds
Kyrka i hänseende till det försätliga mordstott förra Träs
gårds-Mållaren, från Grefliga Sätessgården Torpa, Mags
nus Swenqwist lösade å allmänna Kyrkowägen emellan
Dannike och Långhems Kyrkor, Femte Söndagen efter
Trenitatis, den 15 Julii 1827, på Prosten och Kyrkoher
den öfwer nämnde Församlingar, Högarewärdige och Hög
lärde Magistern Herr Johan Marten Lidell, och det ders
på grundade dödsstraff, verkställt nära Ewenjunga
Gästgifswaregård Tisdagen den 8 Januarii 1828, och på
en mer betydande Person's uppmuntran till tryck lem
nad, hwadan tillikes af allt hjerta önskas, att det äfsta
de ändamålet, genom Guds Nåd och hjälp, med sams
ma makte winnas!

Styréb; Hogdal, Näfinge och Lommeland; Thorslanda
och Sckerb; Krofstad, Hebe och Sanne; Bro, Bra-
stad, Lyse och Lysekil; *) Stenkyrka, Klöfvedal
och Walla; Weinge och Tjärby; Männestöf och Ysby;
Halmstad och Holm; Ewenljunga, Ullasjö, Lrsås, Ref-
wesjö och Redslareds, Församlingar; samt Mjöbäck, Holst-
ljunga och Elffered; (Anåred; Ebndrum och Wapnö;
Endstorp och Trönninge; Qwibille; Haslöf och Wörtorp;
Säfwé; Klådesholmen och Rönnången; Fiskebäckskil och
Grundfund: Rafwerstad och Moo; Bergryte; Christina;
Kungshamn; Sjårås; Erby och Rinna; samt Breared; ;
Östheborgs Stift. Strö och Starkult; Väststad och Tho-
refoow; i Lunds Stift. Försheba, Bredaryd och Thors-
finge; jemte Dannäs, i Werjö Stift. Näås, i Skara
Stift; samt Upsala Domkyrko Församling i Erke-Stifa-
tet;) helsas wänligen: Frid ware eder alla!

*) Författaren kan och skal allwet glömma deka Församlingars
adelmodiga folk.

Slätt ingen, utan Jesus får,
I Himlen och på jorden är,
Som glädja kan en sorgsen själ:
I Christo är oss ewigt wäl.
Håll dig med tron till honom fast:
Han hjälper dig från all din last.

Sw. Ps. B. No 191: 10.

Upplyste, Respective Församlingar i Christo Jesu!

Emedan Författaren till detta ringa Försök, en långa
gre eller kortare tid på Guds Försyn, antingen enligt
Höga Wederbörandes Befallning, eller ock af annan till-
fällighet för eder alla predikat Herrans ord, wunnit Edert
förtroende och njutit eder wänskap, wägar han såsom ett
ringa wedermåle af erkänsla och tacksamhet ägna denna en-
faldiga Warnings och Wäckelse Predikan åt eder!

Herren ware allas eders Beskyddare.

Önskar,

Upplyste, Respective Församlingar i Christo Jesu!

Uppriktigt och hjerteligen

Jesu Christi ringaste

tjenare.

Författaren.

Ulricehamn, Hestra och Midsbäck,

i Augusti 1828.

Waker och Weder, att I icke fallen i frestelse: anden är
willig; men köttet är swagt.

J E S U S.

Predikan till warning och wäckelse, på första Söndagen efter 13:de Dag Jul*).

Är du allena ibland främmande män i Jerusalem, som icke wet hwad ther skedd är i thesa dagar?

Denna liksom för ofunnighet förebrående fråga framstälde en af de twänne från Jerusalem till Emaus wandrande Jesu Christi lärjungar, wid namn Cleophas — och — honom owetande stadnade den på Krälsaren sjelf, som helt okänd kom att deltaga i denna för dem hittills bedröfliga; men wid detta owäntade sällskap förnösande wandring. — Frågan framställes på en tid, då tredje dagen stundade till afton, före hwilken de hade sett sjelfwa Herrlig-hetens Herre, i förnedradt tillstånd och mennisko Natur, förrådas, gripas, fångslas, förnekas, dömas, hudflängas, bespottas, törnekrossas, och midt emellan twänne röfware, försåttas, lida och dö. — Är du, säger han der före till den allwetande, allskädes närwarande, oftast bland mängden okände Jesus — Är du allena ibland främmande Män i Jerusalem, som icke wet hwad ther skedd är i thesa dagar? Luc. 24: 13.

*) Författaren, omgifwen af maka och fyra barn, äger för herbergerande af allesammans, blott ett enda eldskrum, hwilket således utgör både barnkammare, samt hans och des hustrus arbetsrum. — Detta verkliga tränga läge torde äfwen göra sitt till, för att öfwerstyla Författarens sig här öfwer allt ödjande brister.

Christelige Nöbrare! Om till äfventyrs
 samma fråga, i dag förnyad af mig, tycks fö-
 refalla eder något besynnerlig, och likfom gif-
 wa anledning till afwikelse från de brukliga be-
 traktelser för dagen, grundade på dagens Text,
 så weten och att hon härleder sig från en hän-
 delse, under många års förlopp, ohörd inom
 dessa Församlingars område: en stor misöda-
 dages wälförtjenta dödsstraff. Eller hwem
 är den bland oss, som icke wet hwad här
 skedd är dessa dagar? — och skulle jag låta
 detta tillfälle gå mig ur händerna att något
 beskrifwa den bland oss timmade, Gud ske låf!
 mera sållsamma; men högst sårande händelse?
 Nej! —

Den, som jag will hoppas, med Guds Råd
 till ånger, bättring och tro före sin ousliga död
 återförde Brottlingen, war, innan så lyckliga
 steg börjades på salighetens wäg, en högst o-
 gudaktig menniska, som höll på att gräna i
 sina synder, hwilka till slut stego högt öfwer
 des hufwud, ja, blefwo skybbaa och himmels-
 strande. Omföder inföll des sista syndadag, då
 alla des misgärningar, äfwen den ryfliga mord-
 gerningen, som då föröfwades, skulle komma i
 full dager, och blifwa fullkomligt uppenbara
 för alla sambands menniskor — ja, till och med
 för mycket okändt folk på aflågsna orter i en
 stund, då denna frågan ställdes af den Rätt-
 färdige Domaren på den fånglade iugernings-
 mannens ännu sofwande hjerta och samwete:
 Hwad hafwer tu gjort? Tin broders blode-
 röst ropar till mig utaf jordene? 1 Mos.
 Bok 4: 10.

Se, tänkande Christne! denne store mis-
 dåbaren war en man, som genom onda exem-
 pel — Gud wet! kanske i grund förderfwat
 sina barn; uppenbart byggt på ett dagligt helf-
 wete med sin maka, örenat sig genom löstlig
 heblandelse med flera slags ostälige djur; för-
 sätligt tagit lifwet af sin egen, warnande Lä-
 rare, då denne en dag, i det Heliga Prediko-
 Embetet stadd, hade predikat i den ena samt
 war på hemvägen för att åter samma dag pre-
 dika i den andra kyrkan, som jag kan kalla
 hans hemkyrka, helst hans boning för sig, en
 km maka, flere lydige barn och troget tjenste-
 folk samt goda grannar war när belägen; men
 ehuru nio dygns Nådattid honom, den ödbligt
 särade föruntas, trädde han alldrig någonsin
 mera lefwande derin. *) Hans baneman har
 således begått ett fadermord i sin widsträckt
 bemärkelse, helst i denna med förälbrar förstås,
 utom våra egne, äfwen Swärföräldrar, Öf-
 werhet, Lärare, Husbönder, med flere; Ca-
 tech. Sid 38. Fr. 52, högligen särat sin och sin
 Lärares Maka, sina och sin Lärares Barn;
 swärligen bedröfwat Guds Församling, samt
 på det mest grusliga och förkräckeliga sätt för-
 törnat honom den lefwande Guden, den He-
 lige och Rättfärdige Domaren, som pröfwar,
 stadfästar och wedergåller våra gerningars halt,
 i hwars straffande händer det är gräseligt
 att falla, Ebr. 10: 31, en Gud, som intet låter
 gåcka sig, en Gud, som med all kraft och wis-
 hets

*) Skuten fördes han genast till Gref. Sättegården: Torpa, der
 han tillä afled.

hets styrelse låter se, att hward menniskan får tber skall hon oöf uppståra. Gal. 6: 7.

Då denne mandråpare, som genom sitt sista gruffiga brott upplöst sitt och sin Lärares Äktenkap, samt gjort både sina egne och sin Lärares Barn faderlösa, uppoffrat nästan hela sin lefnad åt Satans, werldens och Kättets tjenst, hwem undrar då att han i sitt domwända tillstånd war wederskyggelig för Gud, wederskyggelig för alla rättänkande menniskor, och sedan med rätt uppwaknadt samwete wederskyggelig äfwen i sina egne, öpnade ögon? till denna syndatrål nådgades Gud, efter så många års tilbuden, men så plötsligt föraktad nåd, i hånseende till dess i synden alldeles förderfwade och nedbrutna kroppsliga hydda genom sina Lagars Tolkare säga och verkställa: Jag skall göra dig ganska styggelig, och stamma dig, och göra dig till en wederskyggelse. Att alla the, som dig se, skola fly ifrån dig och säga: So will ömta sig öfwer dig, och hwar skall jag följa dig hugswalare? Mat. 3: 6. 7.

Mätte liksom Gålfespikarne äro genom slagne hans till utskämmelse lemnade kropp, genom Jesu Christi förefommande och medwärande Nåd, wi alle med Aposteln Paulus få en påle i köttet, 2 Cor. 12: 7. ett flyng i hjertat, ett slag på samwetet till warning och wäckelse från beträdandet af alla egna, syndiga wågar, föröfswandet af alla onda, gudlösa handlingar — ja, måtte detta rostliga minne alltid bibringa oss en sorgfällig affly från köttets

tets begärelse, ägonens begärelse och högfärdigt lefwerne! 1 Joh. 2: 16. Amen.

Sader wår, oc. oc. Matth. 6: 9—13.

Evangelium, Luc. 2: 42 = 45.

En Christelig warning och wäckelse, i anledning af det, som här stedt är i dessa dagar.

Waf upp! hör ropet skallar!
Nu är behaglig tid,
Nu gäck dit Herren kallar
Med hån och hot och strid.
Will du den nåd förnimma,
Som syndarn bjuds ännu,
Så tänk hwar dag, hwar timma,
Att nu är tid, blott nu. Sw. Ps. 165: 4. Amen.

Hjstade Barn! låten wara och wäcka eder från den grymma olydnaden!

Olydnad war menniskans första fall, den blir ock en orsak till hennes sista! Först är menniskan barn i synden, sedan en snäll lär-ling; men till slut blir hon måstare deri. Barn-
lig olydnad är det andraförsta steg på syndens väg — och den åtföljes i sanning af alla andra odygder, då deremot barnslig lydnad är det första inträdet på en för tid och ewighet lyck-
salig bana — den åtföljes ock af alla, andra, stora manliga dygder — jag menar barnslig lydnad till godt, icke till ondt; ty det elacka barn, som på ogudaktiga föräldrars obetänksamma inrå-
dan

dan bbrjar med litet att handla illa, blir med
 hwar dag wärre; men det goda barn, som, en-
 ligt fromma föräldrars högliga önskan och upp-
 muntran, bbrjar i smått att handla wisligt och
 wäl, blir, med Guds och Jesu Andas hjelp,
 hwardagligt bättre. Derföre i hwad fall som
 häst, måste man alltid mer lyda Gud än men-
 niskan, Apostl. 5: 29. Hwad för en dyrbar
 tid är icke den korta, bekymmerslösa barndo-
 mens? Huru mycket ondt, som då, af den na-
 turliga, i synden aflade menniskan, bör af-
 klädas, Ps. 51: 7. — huru mycket godt, som
 då tillika bör läras och under hela lefnaden öf-
 was? Barn! tagen exempel af den sanne bar-
 nawannen Jesus Christus, som, enligt dagens
 upplästa Text, wid tolf års ålder lärar i Temp-
 let! Huru wäl hade icke Han använt sin spä-
 daste barndom, som så ung kunde uppträda i
 ett så namnkunnigt Tempel, uti en så prun-
 kande Stad: Jerusalem, der wissheten hade
 sitt befästade säte, icke för att läras af andra,
 utan för att sjelf framstä såsom en Lärare,
 etc ljus och en salighet, Ps. 27: 1. för he-
 la den fallna i mörkret wandrande werlden.
 — Dock — Han war Gud: Son Matth. 3:
 17, men det dagtadt war Han, joydiffe Föräl-
 drar, boende i Nazaret, underdånig i alla sty-
 ken, (Dag. Text). Afwen i bören wara es-
 dra låra förälorar lydiga; ty det rätkes
 wäl Herranom, Colos. 3: 20, — och —
 lyden i icke dem, så lyden i icke hesser eder
 himmelske Fader. De barn, som genom hård-
 nackenhet och olydnad bedröfwa en huld Fader,
 en

Om Moder på jorden, förbitarna äfwen derige-
nom alla werldars Gud och Fader i Himme-
len, som sannerligen hatar alla oordningar, i
bland hwilka egensinnet hos barn inbegripes,
missagor och straffas. Sannerligen i förbit-
tren edra omsorgsfulle Föraldrars dagar, och
lägggen dem i för tid med sorg i grafwen genom
den grymma olydnaden; men deremot försöttmen
i deras mbdosamma wandring, och frien dem från
sår af tacksamhetens mördande dolk genom e-
der warma tillgifwenhet och oförstådda barn-
sliga lydnad, hwarunder både Gud och tänkan-
de menniskor hafwa till eder ett synnerligt wäl-
behag, och en högre osynlig hand wänkärt skall
leda eder på banan, kraftigt styrka eder under
jordlifwets alla skiften, rädda eder från hotan-
de faror, skydda eder från stötestenar, bewara
eder från fall, afwärja alla fruktade olyckor
och missöden — och J — äfwen i en stund, då
J uppnått en mognare ålder, skolen glade sin-
na dessa enfaldens ord, J lärt såsom barn, wa-
ra, icke lögnens, utan sanningens:

Ett barn, som fruktar Gud, och lyder mor och far,
Det aldrabästa hopp om all sin framgång har!

Litt blomman i sin wår, hvars knopp skall frukter
bära,

Des ålder blir beprydd af dygd och wett och ära. *)

Käre Unglingar! låten warna och wäc-
ka eder från werldens förförelse.

Gå på ett, utan på tusende sinom tusende
fått söker werlden förföra. De flesta och små-
ra

*) Se *Swer-Directeur S. Norbergs N. D. C. Bok för
Barn*, sista sidan.

raste anfall gör hon på den oförfarne — och
 — låra ungdom! är någon oförfaren så är det
 du, i en ålder, då all ting af dig står sådå
 som lek och löje. Nyligen har du gjort inträ-
 de i denna onda, föröriffa werlden, hwilken,
 passande på tillfälle att beröfwa dig din skuld,
 ofta skall winka dig till deltagande af ett onyt-
 tigt, skadligt och syndigt sällskapslif. Hittills
 har du wårdats af hulda och himma Föräldrar.
 Inom en trångare werkningskrets har du wi-
 stats tills nu: Föräldra boningen eller böjan.
 Nu skiljes du till hälften, eller kanske för hela
 din återstående lefnad från dessa dina käraste
 föremål: Faders handen och Moders hjertat,
 och går ut för att i werlden på egen hand för-
 wärfwa dig det bröd, som fattas dig i din Fa-
 ders hus. Torde hända är detta det endaste
 arf dig medföljer, din endaste resekost; nemli-
 gen denna en förhoppningsfull Faders bön:
 Gud ware med dig på wägen, och hjelpe
 dig i en werld, som du ännu intet känner; men
 som jag en mångårig tid har satt pröfwa! *)
 Och nu — nu står du ensam utan ledare att,
 på en mångwägad, willofam bana, wandra an-
 tingen som Gud wiss, werlden läckar, eller dig
 sjelf lyst. Oförsokt ända hittills; emedan in-
 gen frestelse dig ännu påkommit, 1 Cor. 10.
 13. wet du knappt skillnad på godt eller ondt,
 på höggra handen eller den wänstra. Något
 torde glimma för dig i wägen; men mistro
 det såsom irrsken, tills någon mer förständig
 än

*) Författaren 12 år gammal, affärdades salunda från
 en fattig Faders köja.

Än du, undersökt dess werlliga värde och sagt
 dig det. En låtsad wänskap torde winka dig
 och säga: här är nöjet och der är det; men för
 all del se först till om detta nöje är sannt eller
 falskt, innan du med den nya, oflöda och obe-
 pröfwade wännen delar samma. Om kallkar
 läcka dig, så följ icke; Ordspr. B. 1: 10.
 Men, helt oförfaren, efter hwad säker och rik-
 tig måttstäck skall du mäta den winkande wän-
 skap såsom trogen eller förledande? *Uck!* låt Guds
 ord, som från barndomen i ditt hjerta är
 plantadt, hwilket äger förmåga betrygga
 och lyckliggöra din själ, Jac. 1: 21, wara
 denna måttstäck — det skall i sanning, rätt och
 alwarligt brukadt, wara dig den yppersta pro-
 bersten, att skilja det ädla från det oädla, då
 det titulika får regera ditt af Gud förlänta, af
 Föräldrar och Läromästare skärpta förstånd.
 Käre Unglingar! under werldens alla förfö-
 relser och willor, så hwad I gören, frukten
 Gud, ären Konungen, 1 Petr. 2: 17. gagnen
 Fäderneslandet, lyden Lagarne — och — nu,
 i lifwets gyllene Sommar, hwars flåkt och sol-
 sken snart äro förbi, hörsammen Guds egen,
 kallande, håjdande, allfaderliga röst: Tänk
 uppå din Skapare i tinom ungdom, Pred.
 12: 1. och åter: Gif mig, min Son, ditt
 hjerta, och låt dina ögon mina wägar be-
 haga, Ordspr. B. 23: 26. — och — när den
 ewiga kärleken så ropar, afgifwen då detta
 förnöjande, bedjande, barnsliga swar:

Mig bertill nåd föruma;
 Ty, Herres utom Dig,

Hur

Hur skall en yngling kunna
 Straffligt gå sin stig?
 Hjelp mig, till döden bära,
 Med kraft af Jesu blod,
 En Christens namn med ära,
 Hans förs med tålamod.

Sw. Ps. B. 350: 6.

Och du unga qwinna, som går ut, att, med
 så swaga krafter, strida mot den förledande
 werlden, sucka åfwen du till allas vår kärleks-
 rike Gud och säg:

Du, hwars Guldahjerta blödde,
 För att menckohjertan gläda!
 Du, som huld de swaga sidda
 Och i sammen slöt de spåda!
 Jesu! trygg jag öfwerlåter
 Dit din ledning mina dagar,
 Och af fatig fröid jag gräter,
 Att du mig så snit ledsagar.

Sw. Ps. B. 351: 1.

Ömna makar! låten wara och wäcka
 eder, från all sorts illalefnad.

Mer än en gång har jag predikat förut i
 detta wigtiga ämne på detta heliga rum, och
 upplystare lärare hafwa predikat öfwer sam-
 ma lärosats mera kraftigt än jag — och —
 männe dessa förmaningar haft önskad inwerman
 på dessa förenade makars werlds lifstämme
 hjertan? Spörjes nu icke mer någon illalef-
 nad emellan dessa, som med så heliga band:
 Ayrkans äro så nära sammanfogade, att de
 numera böra wara icke tu, utan ett? Önskligt
 att hwarje man, som äger förmåga att tänka,
 wille besinna och städse iakttaga sina heliga för-
 bindelser till Qwinnan, och att hwarje Qwin-
 na,

na lika förnuftigt, äfwen nitälskade för sina icke mindre heliga pligter mot mannen. — Då skulle mycket ondt förblifwa ofpordt, och den husliga sällheten städse befordras; men nu sker ofta tvärtom — och hwad sällhet förda wäl de äkta makar tillsammans, som dagligen hjälpas åt, att i kärlekslöshet, missämja, split, utgå frön till ogräs? Bliw icke, uti ett så bedröfligt fall, deras lefnad å ömsesidor förbittrad — och — hwem är orsaken till denna förbittring? ingen annan än de sjelfwa! De warnas tidt och ofta; men så egensinnigt förakta alla warningar. De wäckas ur sin kärlekslöshet mot hwarandra, mot medmänniskor och Gud; men de insomna genast igen, oaktadt de höga ste wäcktare rop. De straffas för illalefnad; men blifwa hwardagligt wärre. Sannerligen de äro och blifwa icke, utan en synnerlig Guds förekommande och pådriswande Nåd, eller något rättmätigt syndastraff, sams om en god sak sökande, såsom Josef och Maria i dagens Text. — Det den ena wil söka med hjertligt begär, förkastar den andra med största förakt. Och i ett så olyckligt fall, hwad nytta werkar wäl wår warmaste Warnings och Wäckelse Predikan på dessa förwända och wrängwisa hjertan? Själiden blir ofta öfad förhårdelse i stället för öfad förbättring; men — tänkande makar! I Guds och Religionens heliga Namn tilltalar jag eder ännu en gång, fortsätten icke illalefnaden längre, utan börjen med denna dagen en ny, och bättre, och åt Jesum helig god wandel.

Men, Herre! utom Dig
 Wi alla äro swaga,
 Wi hafwe, hwar för sig,
 Allt wära fel beklaga,
 Se oss i mildhet an;
 För oss är bästa råd
 Allt undse med hwarann,
 Och hoppas på din nåd.

Sw. Pf. B. No 338: 4.

Sulde Föräldrar! låten wara och wäcka
 Eder från wårdslöshet uti barna uppfostran.

Hwilket wigtigt äliggande Föräldrar ha
 undfått af Herran: den ömma sorgfälliga barna
 uppfostran. Gud den allra Högsste har
 gifwit eder barn; men de äro ändå icke så helt
 och hållit edra egne — de äro Herrans. Dessa
 Guds plantor skola af eder sorgfälligt wårdas.
 De skola uppfostras, icke för att alltid besitta
 jorden, utan för att efter en kort pröfning, liksom
 som flyttade ur en plantskola, intaga Himme-
 len, för att der ewigt blomstra. Eder pligt
 mot dem är derföre ganska dyr, ganska ansvars-
 full, hålft det beror så mycket af eder ådaga-
 lagge eller försummade upfostrings möda, om
 de blifwa lyckliga eller olyckliga. — Om i
 upfostran edra barn i tukt och Herrans
 förmaning, Epd. 6: 4. så bli de sstelswe sälla
 och Gudi behaglige; men försummas detta, så
 drabbas dem, genom eder wårdslöshet, idell
 osäkerhet och Allfadrens stora missag, hwilket
 förre fall skall lugna edra samweten; men det-
 ta sednare skall bittert förroliga dem. Som
 Gudsfruktan, rätt fattad i förståndet, och Guds-
 frö-

Heligen beleswad i wandeln, är wisbetens he-
 la omfattning, från jordlifwets början till dess
 slut, så är det till denna de på det sorgfälliga-
 ste alldräfst böra wänjas Ords. 1: 7. Ut-
 om lydnad kunna de alldrig orsaka eder hug-
 nad, derföre böra de af eder lika oförsumligh
 hållas till denna yppersta barnadygd, hwilken
 sedan, hela menstliga lifwet igenom, pryder
 alla dem, som stå under upphöjda medmänni-
 skors samt den högst upphöjde Gudens wälde.
 Såsom lättingar misshaga de både Gud och
 menniskor, derföre böra de städse af eder upp-
 manas till arbetslit, lekamlig under sex dagar
 i weckan, och andelig, då Herrans Sabbaths-
 dag för den långtande, hungrande och förstan-
 de själen, högtidligt infaller; ty att under de
 sex dagarne säsång gå lärer mycket ondt,
 Syr. 33: 29, och lekamligt Söndags arbete bi-
 bringar arbetaren ingen wälsignelse, utan blott
 andeligt arbete, som då inför Gud och menni-
 skor bär stötas, och allt detta under faders och
 moders hgats noga och warnande uppsigt, samt
 Föräldrarnes wärdiga exempel uti tal, swar
 och handling. Föräldrar, edra barns hjertan
 ware då den åker, som i sorgfälligast odlen.
 Medsån i samma de ädlaste frön till de bästa
 ålderdoms frukter. Hånse denna åker i tide
 från allt ogräs. I hånseende till en lycklig,
 icke förfelad, barna uppfostran, gåtter för eder
 att ödmjukt, under känslan af egen widlådans
 de swaghet, förtröstanfullt sucka till Herran:

Gif mig Din Andas Nåd, att dem Din wilja lära

Så att de må Ditt Namn rätt frukta og rätt ära.

Att detta visshets frö så tidigt rötter slå,
Att dagligt de i Nåd, som älber våra mÅ.

Sw. Ps. B. N:o 340: 2.

I gamle, bedagade wänner! låter warna
och wäcka eder från att längre uppstjuta med
eder omwändelse*).

Lidt och ofta, från lifwets morgon tills
nu, har eder omwändelse varit kraftigt påyr-
kad, såsom högst nödwändig för edra själars
frälsning och ewiga lycksalighet; ty, oaktadt
Erälsaren har lidit för alla våra synder, och
verkeligen vill vårt ewiga wäl, har han sjelf,
äfwen för den äldsta menniska, såwål som för
ungdomen och medelåldren, yrkat denna satts:
Sannerligen, utan i omwänden eder, och
warden såsom barn, skolen i icke komma i
himmelriket, Matth. 18: 3. Som barn, med-
gifwen det, lekten i bort Nådens gryende mor-
gonstund; som ynglingar tänkten i säkert: nu
är jag ung — nu bär jag förlusta mig med
och uti werlden — dagar komma då den icke
mer förnöjer mig, och då får jag nog tid att
tänka på allwar sammare saker — det är tids nog
med omwändelsen tills dess. Såsom medelå-
drige förhaladen i med omwändelsens öfning;
emedan de yttre bekymren för lifwets berg-
ning fångslade eder så hednist wid werlden.
Då glömden i till äfwentyrs den angelagnaste
omsorgen — då tänkten i föga på att ett år
nödtorftigt, Luc. 10: 42, då försakaden i att
sorgfälligt efterkomma Jesu Christi wälgrunda-
de

*) En stark föls nekade nedansående delars predikande
den dagen.

de, kraftiga anmaning: Säter först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så faller eder allt detta till, Matth. 6: 33. I äldersstegnet för eder har nådens dag varit lång: låten ären tala: Jobs 32: 7. Olycklige j, om j, under en så lång nådetid, så bedrägligt handlat för eder sjelfwe, att j nu nödgens se dagen flydd, arbetet försummadt, aftenen skymma och lönen uteblifwa. Nej! glädjens! ännu lyser Nådasolen — hon är ännu icke bergad; men snart — behöfwer jag säga eder det — snart går hon ned. Torde hända blir för någon af eder denna des sista bättringsdag, den sista dag omwändelse är möjlig; och så riswen då i dag edra äldriga hjertan och icke edra kläder, och wänder eder till Herran eder Gud, på det att alla edra barndoms, ungdoms, medelålders och älderdoms synder måga afstrapade warda, Joel 2: 13. Apofl. G. 3: 9. Untråden i detta nu omwändelsens nya wäg till Herran och sägen:

Mr Din bot, o Herre! plåna
Mina fels och bristers mängd;
Till nytt lif mig fræfter låna,
Innan Nådens dörr är stängd.
Om min dag gått fruktlost bort,
Låt min aften fastän kort,
Prof af Christna bygder stänka
Och des himmel molnfri blänka.

Sw. Ps. B. No 358: 5.

Dyrköpta Guds Sörsamlings Medlemmar! låten warna och wäcka eder från allt skrymtert.

Många, ja mer än många, både här och
an

annorstådes, äro de, som så skamligt skrymta med och i sin Gudsfruktan, och som dertföre hafwa namn af att de lefwa; men äro döde, Upp. B. 3: 1. De twinga om dagen sin kropp; hänga sitt hufwud som ett säf; förwandla sitt ansigte; ligga i säck och aska; Es. 58: 5, de himla med ögonen; de gråta bitert; de sucka djupt; de ropa ganska högt: Herre, Herre! Således ser hela deras yttre wäsende så rent ut, och jag fördommer det wiserligen icke, såwida det hos mången icke wore tillgjordt; men hjelp ewige Gud! De werkligen belige äro så få, Ps. 12: 2, och mångden bycklar så bort sin nådesdag med en ganska skenfager yta, och ett wrångwist hjerta. De fleste bewisa det sjelfwa; ty ibland Gudfruktiga äro de såsom de yppersta ljus; men i sällskap med werldsmänniskor handla de likstämigt med werlden, utöfwa lögn, hat, förtöjelse och mycket mera ondt. De ståa sig efter omständigheten, för att icke gifwa sitt gudfruktiga eller ogudaktiga sällskap någon anstöt, att Gud just ibland detta folk, der skrymteriet skridit till sin höjd, har största fog till denna wemodiga klagan; Thetta folket nållas mig med sin mun, och hedrar mig med sina läppar; men deras hjertan äro långt ifrå mig, och frukta mig efter människors bud, som the lärre, Es. 29: 13. — Nej! dyre medlemmar af nya förbundet! låten icke denna beskriwning sannas på eder, — läggen bort all skrymtan, allt yttre falskt sjen till gudaktighet, allt eget tillgörande för att synas något wara, ännstönt man

intet är och blifwen fattige i andanom. Sjelf-
 förfakelse, ödmjukhet och hjertats fastaste tillit
 till Förfonaren Jesum Christum och hans för-
 tjenst skola hjälpa oss längre och säkrare fram
 på Gudaktighetens väg. Gud står emot de
 högfärdige, de inbillste, som tro sig vara ri-
 ka, hafwa nog och behöfwa intet, Osea 12:
 8, och som under strymeriets lars, tro sig wa-
 ra helbregda och ingen läkare behöfwa, Matth.
 9: 12, men de ödmjuka gifwer han sin nåd,
 Jac. 4: 6, hwilke ofkrymtadt i sig sjelfwe se
 sitt intet; men uti Gud se sitt allt. — Fruk-
 ten Gud alltid och allestädes. Öfvergifwen ic-
 ke wår, Församling, såsom somlige för sed
 hafwa, Ebr. 10: 25. Blifwen stilla så war-
 der eder hulpit: genom stillhet och hopp war-
 den i starke, Ef. 30: 15. Hafwen förtroende
 till egne Lärare, under warmaste böner för dem
 till Gud, och löpen icke bort till andra, hwar-
 igenom mafa, hus och allt hittills lidit. *) Dr-
 det, Gud ske låf! är rikligen ibland oss, det
 behöfwes icke sökas på aflägsna orter bland
 främmande Lärare och folk; ty genom Guds
 nådiga föranstaltande söker det oss; äfwen
 den fattigaste i tiggars kajan. **) Låt om oss till-
 se, om icke felet är hos oss sjelfwa, då wi sak-
 ne fuatt tillit till egne Lärare och det hemma-
 stadda Ordet, och tro oss, med förbigående och
 för

*) Nästan i dessa ordalag tog misshandaren affsed af sin
 hustru, med hälsning till barnen, uti Swensjunga ar-
 rest, dagen före sin afsträttning, i Författarens och nå-
 gra dess wänners närvaro.

**) Medelt en mild och christelig Regering, samt det wis-
 sa och wälgrundade Bibelsällskapet.

försakande Öfwersta Presten Jesum, finna allt detta uti bättre stiel inom aflågna, främmande Församlingar! Dock — handslom efter vårt eget samvetes öfvertygelse om det rätta, och sågom hvarje gång, och å hvarje ort och ställe, wi söke Gud i ordet, och förtratte vår, som wi fölswe om oss tro, ofkrymtade Gudstjenst, och lemnade egen rättfärdighets vägar:

Bepröwa mig min Gud!
 Förnim hur jag det menar:
 Om werlden eller Dig,
 I häg och verk jag tjenar,
 Se till, om ej ännu
 Nå orätt wäg jag är;
 Och led mig på den wäg,
 Som till Ditt rike bär.

Sw. Ps. 8. No 171. 1.

Och wi, som äre, för Guds egendomsfolk, tillsatte Lärare, wäktare på Zions af synden undergräfsde och på flere ställen störtade murar. Nå wi icke wid något tillfälle, emedan alla ögonblick af vår verkningstid äro byra, för-glömma våra heliga plikter, att genom lära och lefwerne befordra våra Åhörarens förbättring till timmelig och ewig wälfärd, Catech. sid. 40: fr. 60. Gud, vår Gud hjälpe oss! Wi äre allesamman swage, selande, menniskor — och vårt fall är wigtigt, det är ansvarsfullt — wigtigt, ty af sammans försammande eller iakttagande beror dessa tusendotals själar ewiga we eller wäl — ansvarsfullt; ty den misfledde åhörarens blod skall träffas ut den otrogne Lärarens hand, Hes. 3: 18. Sörwa-
 ra

ra denna mannen; om han kommer bort, så
 skall din själ wara i hans sji:ls stad, 1 Kon. B.
 20: 39. Allskade Åhörare! Haten och förtalen
 icke of. Bedjen, bedjen, bedjen Gud för of.
 Fresten icke Gud, att i skolen wilja lägga det
 of på Lärjungarnas hals, thet hwarken wä-
 ra fäder eller wi bära kunde! Apost. G. 15:
 10. Förgäfwes skole wi onyttige tjenare med
 den allra bästa wilja bjuda till att uppfylla
 allan eller minsta rättfärdighet. Wätte wi, dock
 waktadt all wår widlädande oförmåga, under
 flitigt begrundande af alla wåra heliga ålig-
 ganden och noga uppmärksamhet på of sjelfwa,
 samt beständig bön till den Treenige Guden,
 aldrig wara lata eller tyste hundar på Dions
 murar! Ef. 56: 10, 11. Må wi predika or-
 det både i tid och otid, straffa, truga, för-
 mana med all saktmodighet och lärdom, 2
 Tim. 4: 2; ja, Gud gifwe of den himmelska
 wisdomens anda, att i rätt tid och på rätt sätt,
 wi må ådraga of föröbljelse eller winna wän-
 skap, predika Lagen till fräck för den förhär-
 dade; Evangelium till tröst för den förkroßades
 hela salighets läran ofstympad för det stora och
 herrliga ändamålets winnande! Guds åras för-
 herrligande, och uphöjande Sw. Ps. B. N:o 394:
 3, samt alles wårt timliga och ewiga wäl; men ack!
 hwad har jag på många ställen redan förfarit?
 Jo! att det Gudomliga Ordet är en såd, som
 mer än ymnigt utsås bland of; men faller of-
 tast på wågen och förtrampas; på heleber-
 get och förtorkas; bland törne och förqwäfs-
 wes; den goda jordmonen räktas så sällan,
 Luc.

Luc. 8: 5 . 8. Eller — hwilken himmelsk säd
 är icke här en mångårig tid af nitisse och wäl-
 fände lärare verkställd; men hurudan är skör-
 den? är den öfwerallt låfmande? eller monne
 icke arbetet på mångens hjertas åcker är mer
 än illa förfeladt? Dock — ännu tillhör det oss
 att odla och så i förhoppning. Ännu så wi ic-
 ke lägga ned Guds Nådes hushållnings-åcker-
 redskap: Lagen, som djupt förar hjertat, eller
 Evangelium, som helar samwetet så wäl, el-
 ler spara våra utsäden, om wi omsider änke
 höja våra liar till skörd, för att glade komma
 och bära våra kärwar, Ps. 126: 6. Rätom
 oss i Guds och Jesu Namn icke tröttna i för-
 tid, wi, som för Guds Menigheter iflådt oss
 allt Guds harnest: Trons sköld, salighetens
 hjälm och andans swärd, Eph. 6: 16, 17, för
 att manneligen strida mot satan, synd och
 werld; ty:

Guds ord och Ihste skall bestå;

Wi det i hjertat bäre.

För himmel, ej för jord, wi gå

Till strids och glade äre;

Sire alltid wäl till möd,

Fäst wi wåge gods

Då ära, lif och allt;

Ske blott som Gud befallt!

Guds rike wi behålle, Sw. Ps. N:o 124: 4.

Nu har jag, i Jesu Namn, i det tillä jag funnat,
 verkställt hwad mitt samwete sagt mig, inför Gud och
 menniskor, pliktigt wara. Suckom nu allwarligt med
 mig till Herran; Gud låte denna warnings och wäckelse
 predikan gjort sin nytta! till medmenniskors förbättring på
 jorden, och denna Stefani bön, som jag för misshandaren,
 emellan Handens och Hufwudets afbuggning, knappast
 hann uppfända, nådigt blifwit hörd i himmelen: Her-
 ren Jesus anamme din anda! Apost. G. 7: 59.
 Amen.

I Jesu Namn!

Först

till en allvarlig

Warnings och Wäckelse

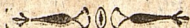
Sång,

febermera, lemnad efter föregående Predikan,
på sjuksången författad,

och

på återfaldigas begäran

till tryck lemnad 1828.

Om det af förra Trädgårdsmästaren Magnus Swens
qvist på Prosten och Kyrböherden öfwer Långbems Pa-
tronella Pastorat Herr Magister Johan Martin Lidell
föröfwåde, försåtliga mord.

En sann Christens dagliga morgonsuct:

Det heliga kors vår Herre sjelf bar,
 För vår skuld, icke för Sina,
 Det sätter jag i dag mot djefwulens star,
 Och menar Guds wärdiga pina;
 Det blodet som uppå korset utrann,
 Det utplånar synderna mina.

Gamla Sw. Ps. B. N:o 354: 4.

samt

Det slutwäkning med Gud hwarje aften.

Jesu blod min skuld afplanar,
 Jesus hafwer allt förfont;
 Jesus allt godt för mig manar,
 Allt jag wårder nådigt skont!
 Jag en säker tillflykt får
 Uti Jesu djupa sår;
 Jesus hjälper utur nöden
 Uti lifwet och i döden.

Nya Ps. B. N:o 467: 13.

Försök till en allwarlig Warnings och Wäckelse- Sång, sedermera, lempad efter föregående Predikan, på sjutsången författad, och kan sjungas som N:o 477.

Jag längtar af allt hjerta, m, m,

1. Drif alltid ärlig handel
 Nå hwad ore du än är;
 För stilla christlig wandel
 Den seende är när.
 Den minsta lusta jaga,
 Hon dig, från smärre fel,
 Till gröfsta brott kan draga
 Då ofärd blir din del.
2. Kom skada syndens följer,
 En synd, som, genom Gud,
 För werlden ej bles dölder,
 Hon friar hämnens Gud;

Det denna satts skall gälla,

I dag och alla dar:

”Den illa sig will ställa,

”På slutet illa far.”

3. Den domen han är strifwen

I himmel och på jord:

”Var brottssing döden gifwer

”För egen herdes mord;

”Du hafwer ock bedröfwat

”Des barn en huldrif far,

”Des maka swårt bedröfwat,

”Som ganska lycklig war.

4. Du länge illa lefwat

Med egen maka — barn,

Dig mer och mer inwefwat

I synd och satans garn;

En synd, som ej kan nämnas,

En synd, som kallas stum,

Du och begått *) som hämnas;

Råd' tunga wid min gomm.

5. ”Lid den förtjenta döden

En trefald är du wård;

Dock — ifrån själahöden

Öf frälsaing är bestörd;”

Snart dödens timma nalkas

Men öppnas fångsets dörr;

Med bön och gråt ej stallas.

Bed nu — om alldrig fder.

6. I dag till Nådasolen

Med bön om tillgift fall;

En lyser Nådasolen,

Som of wägleda skall.

Gräds

*) Post confessionem suam libram, pro tribunali ante
Judicem, cum generibus tribus animalium, vacca, e-
qua et porca; Namque uxor illius, sub cupiditate
amoris puri legitimique, in matrimonio suo, prius
ad eum malitiose dixerat: in vaccam vadas,
quæ nunc æstu flagrans est, — Dictum et
factum fuerit.

- Gläds! Räfwaren fick nåden;
 Fast bättringen war sen;
 Lyd dessa sista råden:
 Hys tro och ånger ren.
7. När mördarn för's från häktet
 Och till sin walplats fram;
 We detta syndaslägter!
 All synd ådrager fram.
 En fång på platsen ljunder —
 En wafnad brottslings fång *)
 Och denna förebudar
 En wandring — wigtig — lång.
8. På knå se offret falla
 Att sista förbön få
 Hos Gud, till hwilken alla
 Om tillgift hafsa må;
 Des kropp till jorden fälles,
 Att förda syndens lön;
 Des själ för Herran ställes,
 Att göra nya rön.
9. Ne'n Widdelsprån höjdes
 Att kapa Hufwud — hand;
 En brottsling undanröjdes,
 Som samfläc ur wårt land.
 Will jorden öfwerhölja
 Des usla syndakropp,
 Gå hennes barn förbölja
 Des flygga wandrings löpp?
10. Nej modren ratar barnes
 Och slutar till sin famn,
 Hållt der: syndagarnet
 Förspilt sitt barnanamn,
 Och himlen såsom Fader
 Lycks stänga dörren till;
 Men Nej! — min själ war glader,
 Gud ej förskjuta will.
11. Dock skola tusen röster
 Förstålja dennes fel;

Från

*) Nya Sw. Ps. B. N:o 179: 1. Efteråt hölls ett
 wäckande bättrings tal, i sönd af Pred. B. 7: 18.

Från Väster - Norr - Ödd - Sfer,
 Hur satan fört sitt spel.
 O, menska! rys och bäska
 Gack icke willans stråt,
 Den ormen ledde Eva,
 Der hopen följes åt.

12. Hvad äro tusen stegel
 Mot ewig afgrunds ödd?
 Hur matt är denna spegel
 Mot de förödmädas nedd?
 Nej! — sinom tusen galgar
 Ej swara deremot.
 Fly mörkstens ulfwar swalgar,
 Omarma korsets fot.

13. Tråd dit att waka bedja,
 Hör Jesus kallar dig;
 Hans nåd kan ej tillstädja
 Din gång på willans stig.
 Öör redlig bot och bättring,
 begynn med denna dag;
 Som gift fly all förkättring,
 Högakta Herrans Lag.

14. I barn! ert barnafinne
 Behållen alla där;
 Sig barnet såds påminne,
 Att Gud är allas Far.
 I ynglingar det skallar;
 Min son! ditt hjerta gif
 Till mig, som på dig kallar,
 Trång wägen fram till lif!

15. Du unga qwinna blöder
 Den wäg du rädd går fram;
 Gläds Medlaren är dödder
 För spridda får och lamm.
 I mödrar! namnet moder,
 Det ware eder sött
 I Jesus sen en broder
 Till barnen, dem i födt.

16. Vi Fäder! Himlen låtta
 Bekymren, dem han lagdt
 För högre lif och detta
 På oss, som husens wakt,
 O! måtte ingen vara
 Förlorad genom oss;
 Må wi vår bön ej spara
 Den bön: "att ej förgås.
17. O äldrige, som wandren
 Så när wid grafwen brädd,
 Er egna fästeg klandren
 Stån upp af syndens bädd,
 Vi alle styndom — hastom
 Til Jesu öppa sår;
 Wid korset oss nedkastom,
 Der triswas Jesu Får.
18. Församling! låt ej ordet
 Som tomma ljud dö bort;
 Vårt stoft är ordnad't wordet
 Ut grafwen innan fort.
 Må wäcktarena ljunga
 Med ordet — andans swård;
 Ej tröttna deras tunga
 Inför en willad werld.
19. Det mera är än namnet
 Att vara Herrans Prest,
 Han skall öf gbra gagnet,
 Och se hwad sak är bäst;
 We honom, om, bland hopen,
 Han blind de blinda för,
 De falla då i gropen,
 Der siff den stupte dödr.
20. O Jesu Namn uppsändom
 En suck för Herden wål,
 Från tabel återwändom
 O lerkar bårs hans själ,
 Vi selswe eftertänkom
 Vår egen lefnads tid,

I Jesu sår of sänkom,
De gifwa hertat frid.

21. Som främling uti werlden
I barndoms dar jag gick,
Att hade icke skården
Mig fört från barna skid!
Men ack! i yngre dagar
Så wäl som denna dag,
Vrdt jag den Högstes Lagar;
Jag war — och än är swag.
22. På ingen förs jag böria
Att kasta första sten,
Jag får för felsleg föria,
För Gud är ingen ren;
Dock — litu'we äro orden,
Dem lifsens Gud of lärt,
De wäpna of på jorden;
Gud of den sköld beffärt.
23. O, Fader! Dig förbarma
Ett willadt barn tag an,
Mått handen till mig arma,
O! att jag tillgift wann;
Låt, Jesu! Ditt blod tala
in för Din himla Far,
Att han täcks mig bugswala
I dag och alla dar!
24. Guds Helge Ande tage
Sig boning i mitt bröst,
Att örent der försage
Och skänke ewig tröst;
Lär Herdarne så walla
Att intet tappas bort,
Att wi må räkas alla
I himlen innan fort!
25. I bön och wako fridom
Wid Jesu life baner
Och morgång tåligt lidom
Gud nåd och styrka ger;

Gud hjelp i strider alla,
 I biddens sista stund,
 Os barn i domen falla
 Ei, Jesus är vår grund.

26. På honom litigt byggom
 All vår lycksalighet,
 Till hans förtjenst of tryggom
 Krön of i ewighet;
 Krön of med lifsens krona,
 Gif den som nådelön;
 Från syndens straff of skon,
 O, Jesus, hör vår bön!!!

Slutsuck.

När wi skole till vårt fädernesland
 Och stillas, wid detta elände
 Befalle wi Gud vår själ uti hand,
 Till himmelen henne uppsände.
 Gud Fader, Son och den Helige And,
 Han gifwe vårt mål en god ände!
 Gamla Sw. Ps. B. N:o 354: 9.

www.books2ebooks.eu